

UZNESENIE SÚDU PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

z 22. júna 2006 *

Vo veci T-150/05,

Markku Sahlstedt, bydliskom v Karkkila (Fínsko),

Juha Kankkunen, bydliskom v Laukaa (Fínsko),

Mikko Tanner, bydliskom vo Vihti (Fínsko),

Toini Tanner, bydliskom v Helsinkách (Fínsko),

Liisa Tanner, bydliskom v Helsinkách,

Eeva Jokinen, bydliskom v Helsinkách,

Aili Oksanen, bydliskom v Helsinkách,

Olli Tanner, bydliskom v Lohja (Fínsko),

Leena Tanner, bydliskom v Helsinkách,

* Jazyk konania: fínčina.

Aila Puttonen, bydliskom v Ristiina (Fínsko),

Risto Tanner, bydliskom v Espoo (Fínsko),

Tom Järvinen, bydliskom v Espoo,

Runo K. Kurko, bydliskom v Espoo,

Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK ry, so sídlom v Helsinkách,

MTK:n säätiö, so sídlom v Helsinkách,

v zastúpení: K. Marttinen, advokát,

žalobcovia,

proti

Komisii Európskych spoločenských, v zastúpení: M. van Beek a M. Huttunen,
splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Fínska republika, v zastúpení: A. Guimaraes-Purokoski a J. Himmanen, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2005/101/ES z 13. januára 2005, ktorým sa podľa smernice Rady 92/43/EHS prijíma zoznam lokalít európskeho významu v boreálnej biogeografickej oblasti (Ú. v. EÚ L 40, s. 1),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (prvá komora),

v zložení: predseda komory R. García-Valdecasas, sudcovia I. Labucka a V. Trstenjak,
tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Právny a skutkový rámec

- 1 Dňa 21. mája 1992 prijala Rada smernicu 92/43/EHS o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín (Ú. v. ES L 206, s. 7; Mim. vyd. 15/002, s. 102, ďalej len „smernica o biotopoch“).
- 2 Cieľom tejto smernice je podľa jej článku 2 ods. 1 prispievať k zabezpečeniu biologickej rôznorodosti prostredníctvom ochrany prirodzených biotopov, ako aj divokej fauny a flóry na európskom území členských štátov, ktoré sú stranami Zmluvy ES.
- 3 Vo svojom článku 2 ods. 2 upresňuje, že sa navrhnú opatrenia prijaté podľa tejto smernice, aby sa prirodzené biotopy a druhy divokej fauny a flóry európskeho významu zachovali v prirodzenom stave ochrany alebo obnovili do takéhoto stavu.
- 4 Podľa šiesteho odôvodnenia smernice o biotopoch je potrebné na zabezpečenie obnovenia alebo udržania prirodzených biotopov a druhov európskeho významu

v priaznivom stave ochrany určiť osobitné chránené územia s úmyslom vytvoriť súvislú európsku ekologickú sústavu podľa špecifikovaného časového rozvrhu.

- 5 Podľa článku 3 ods. 1 smernice o biotopoch zahŕňa táto sústava nazvaná „Natura 2000“ osobitne chránené územia, ako aj osobitné oblasti ochrany zatriedené členskými štátmi podľa smernice Rady 79/409/EHS z 2. apríla 1979 o ochrane voľne žijúceho vtáctva (Ú. v. ES L 103, s. 1; Mim. vyd. 15/001, s. 98).

- 6 Podľa článku 1 písm. 1) smernice o biotopoch osobitne chránené územie znamená „lokality európskeho významu, označenú členskými štátmi štatutárnym, administratívnym a/alebo zmluvným aktom, kde sa uplatňujú ochranné opatrenia potrebné na zachovanie alebo obnovu prirodzených biotopov a/alebo populácií druhov, pre ktoré je lokalita vymedzená, v priaznivom stave ochrany“.

- 7 Článok 4 smernice o biotopoch predpokladá trojetapový postup pri určovaní osobitne chránených území. Podľa odseku 1 tohto ustanovenia navrhuje každý členský štát zoznam lokalít, v ktorom budú uvedené typy prirodzených biotopov z prílohy I a druhy z prílohy II smernice o biotopoch, ktoré sú udomácnené na jeho území, ktoré sa v týchto lokalitách vyskytujú. Tento zoznam spolu s informáciami o každej lokalite sa do troch rokov po oznámení smernice o biotopoch predloží Komisii.

- 8 Podľa článku 4 ods. 2 smernice o biotopoch vypracuje Komisia na základe týchto zoznamov a kritérií stanovených v prílohe III tejto smernice po dohode s každým

členským štátom návrh zoznamu lokalít európskeho významu. Zoznam vybraných lokalít európskeho významu prijíma Komisia podľa postupu stanoveného v článku 21 smernice o biotopoch. Podľa článku 4 ods. 3 je tento zoznam vypracovaný do šiestich rokov od oznámenia smernice o biotopoch.

- 9 Článok 4 ods. 4 tejto smernice uvádza, že hneď ako bude lokalita európskeho významu schválená v súlade s postupom uvedeným v odseku 2 toho istého ustanovenia, príslušný členský štát čo najskôr označí túto lokalitu ako osobitne chránené územie, najneskôr však do šiestich rokov, a vypracuje priority z hľadiska významu lokalít pre zachovanie typov prirodzených biotopov uvedených v prílohe I alebo druhov uvedených v prílohe II v priaznivom stave alebo obnovenie do takéhoto stavu a pre koherenciu sústavy Natura 2000, ako aj z hľadiska rizika degradácie alebo deštrukcie, ktorým sú tieto lokality vystavené.
- 10 Smernica o biotopoch vo svojom článku 4 ods. 5 upresňuje, že hneď ako je niektorá lokalita zaradená do zoznamu lokalít európskeho významu vypracovaného Komisiou, vzťahuje sa na ňu ustanovenie článku 6 ods. 2 až 4 smernice o biotopoch.
- 11 Podľa článku 6 smernice o biotopoch:

„1. Pre osobitne chránené územia vytvoria členské štáty potrebné ochranné opatrenia obsahujúce v prípade potreby príslušné plány riadenia, osobitne navrhnuté pre dané lokality alebo začlenené do ďalších plánov rozvoja, a primerané štatutárne, administratívne alebo zmluvné opatrenia, ktoré zodpovedajú ekologickým požiadavkám typov prirodzených biotopov uvedených v prílohe I a druhov uvedených v prílohe II, vyskytujúcich sa v týchto lokalitách.

2. Členské štáty podniknú primerané kroky, aby sa na osobitne chránených územiach predišlo poškodeniu prirodzených biotopov a biotopov druhov, ako aj rušeniu druhov, pre ktoré boli územia označené za chránené, pokiaľ by takéto rušenie bolo podstatné vo vzťahu k cieľom tejto smernice.

3. Akýkoľvek plán alebo projekt, ktorý priamo nesúvisí so správou lokality alebo nie je potrebný pre ňu, ale môže pravdepodobne významne ovplyvniť túto lokalitu, či už samotne alebo v spojení s inými plánmi alebo projektmi, podlieha primeranému odhadu jeho dosahov na danú lokalitu z hľadiska cieľov ochrany lokality. Na základe výsledkov zhodnotenia dosahov na lokalitu a podľa ustanovení ods. 4 príslušné vnútroštátne orgány súhlasia s plánom alebo projektom iba po presvedčení sa, že nepriaznivo neovplyvní integritu príslušnej lokality, a v prípade potreby po získaní stanoviska verejnosti.

4. Ak sa aj napriek negatívne odhadu dosahov na lokalitu a pri neexistencii alternatívnych riešení plán alebo projekt musí realizovať z dôvodov vyššieho verejného záujmu, vrátane záujmov sociálnej a ekonomickej povahy, členský štát prijme všetky kompenzačné opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, že celková koherencia sústavy Natura 2000 bude ochránená. O prijatých kompenzačných opatreniach informuje Komisiu.

Ak sa v príslušnej lokalite vyskytuje prioritný biotop a/alebo prioritný druh, jediné dôvody, ktoré môžu prichádzať do úvahy, sú tie, ktoré sa týkajú zdravia alebo bezpečnosti ľudí, priaznivých dôsledkov primárneho významu na životné prostredie alebo tiež stanoviska Komisie k ďalším nevyhnutným dôvodom vyššieho verejného záujmu.“

12 Rozhodnutie Komisie 2005/101/ES z 13. januára 2005, ktorým sa podľa smernice Rady 92/43/EHS prijíma zoznam lokalít európskeho významu v boreálnej biogeografickej oblasti (Ú. v. EÚ L 40, s. 1), bolo prijaté na základe článku 4 ods. 2 tretieho pododseku uvedenej smernice. Medzi lokalitami európskeho významu obsiahnutými v zozname sú uvedené nasledujúce lokality:

— FI 0100040 Nuuksio,

— FI 0100050 Haaviston alueet,

— FI 0200011 Varesharju,

— FI 0900013 Hietasyrjänkangas-Sirkkaharju.

13 Žalobca Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK ry (ďalej len „MTK ry“) je združením (ústrednou organizáciou) poľnohospodárov a lesníkov a zastupuje 163 000 poľnohospodárskych a lesníckych hospodárskych subjektov, ktoré sú jeho členmi. Žalobca MTK:n säätiö (nadácia MTK) vlastní pozemky v lokalite FI 0200011. Ostatní žalobcovia sú súkromnými vlastníkmi pozemkov; napadnuté rozhodnutie zaradilo ich pozemky do lokalít európskeho významu v boreálnej biogeografickej oblasti (FI 0100050, FI 0900013 a FI 0100040).

Konanie

- 14 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 18. apríla 2005 podali žalobcovia prejednávanú žalobu.
- 15 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. júla 2005 Komisia vzniesla námietku neprípustnosti podľa článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Žalobcovia predložili svoje pripomienky k tejto námietke 13. októbra 2005.
- 16 Podaním do kancelárie Súdu prvého stupňa 18. júla 2005 podala Fínska republika (ďalej len „vedľajší účastník konania“) návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu Komisie. Uznesením z 27. septembra 2005 predseda prvej komory Súdu prvého stupňa vyhovel tomuto návrhu. Vedľajší účastník konania predložil 8. novembra 2005 svoje vyjadrenie obmedzujúce sa na otázku prípustnosti žaloby. Žalobcovia predložili svoje pripomienky k tomuto vyjadreniu 13. januára 2006.

Návrhy účastníkov konania

- 17 Vo svojej námietke neprípustnosti Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zamietol žalobu ako neprípustnú,

- zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.

18 Vedľajší účastník konania vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania navrhuje, aby Súd prvého stupňa zamietol žalobu ako neprípustnú.

19 Vo svojich pripomienkach k námietke neprípustnosti žalobcovia navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

— primárne:

— zamietol námietku neprípustnosti,

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— subsidiárne:

— zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v ktorom stanovuje klasifikáciu lokalít európskeho významu vo Fínsku,

— subsidiárne v druhom rade zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v ktorom klasifikuje lokality európskeho významu zaradené do prílohy I pod označením FI 0100040 Nuuksio, FI 0100050 Haaviston alueet, FI 0200011 Varesharju a FI 0900013 Hietasyrjäkangas-Sirkkaharju,

- z dôvodu vykonania dôkazných prostriedkov nariadil Komisii, aby predložila návrhy týkajúce sa klasifikácie lokalít európskeho významu vypracované Fínskou republikou, všetky vedecké údaje uvedené v piatom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ako aj zoznam účastníkov biogeografických seminárov uvedených v desiatom odôvodnení napadnutého rozhodnutia a členov výboru „Biotopy“ uvedeného v trinástom odôvodnení napadnutého rozhodnutia,

- okrem toho:
 - zamietol návrh Komisie týkajúci sa náhrady trov konania,

 - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania zvýšených o zákonné úroky.

Právny stav

- ²⁰ Podľa článku 114 rokovacieho poriadku, ak niektorý účastník konania o to požiada, Súd prvého stupňa môže rozhodnúť o neprípustnosti pred prejednaním veci samej, následne sa námietka neprípustnosti prejednáva v rámci ústnej časti konania, ak nebude rozhodnuté inak. V prejednávanej veci sa Súd prvého stupňa domnieva, že sa s touto vecou na základe preskúmania spisového materiálu dostatočne oboznámil na to, aby rozhodol bez toho, aby bolo potrebné začať ústnu časť konania.

Tvrdenia účastníkov konania

- 21 Komisia najprv kladie otázku, či vzhľadom na jednotlivé etapy stanovené v smernici o biotopoch na účely uskutočnenia ich cieľov predstavuje napadnuté rozhodnutie akt alebo rozhodnutie, ktoré môže byť predmetom žaloby o neplatnosť v zmysle článku 230 ES (rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 10). Napadnuté rozhodnutie je totiž iba prechodnou etapou uskutočňovania cieľov smernice o biotopoch. Prípadné právne dôsledky dotýkajúce sa žalobcov by mohli vzniknúť iba na základe opatrení prijatých členskými štátmi.
- 22 Komisia pripomína, že členské štáty mali povinnosť prijať zodpovedajúce ochranné opatrenia už predtým, ako Komisia prijala napadnuté rozhodnutie. Ako vyplýva z rozsudku Súdneho dvora z 13. januára 2005, Dragaggi a i. (C-117/03, Zb. s. I-167, body 26, 27 a 29), smernica o biotopoch ukladá členským štátom povinnosť uplatňovať na lokality ochranné opatrenia od okamihu, keď ich navrhnú vo vnútroštátnom zozname odovzdanom Komisii ako lokality spôsobilé byť uznané za lokality európskeho významu.
- 23 Zdôrazňuje, že na základe Luonnonsuojelulaki (1096/1996) (zákon o ochrane prírody, ďalej len „LSL“) boli pozemky uvedené v prílohe napadnutého rozhodnutia predmetom ochranných opatrení už pred prijatím napadnutého rozhodnutia. Fínska republika predložila svoj návrh na vyhlásenie lokalít európskeho významu medzi januárom 2003 a augustom 2004, aj keď určitá časť týchto lokalít už bola vďaka LSL z 20. decembra 1996 schválená na účel zaradenia do sústavy Natura 2000 niekoľko rokov predtým.

- 24 Komisia dochádza k záveru, že z predchádzajúceho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie nezasiahlo záujmy žalobcov zmenou ich právneho postavenia. Nie sú preto z dôvodu nedostatku právneho záujmu na konaní oprávnení proti tomuto rozhodnutiu podať žalobu o neplatnosť na základe článku 230 štvrtého odseku ES.
- 25 Komisia ďalej tvrdí, že žalobcovia nie sú priamo a osobne dotknutí.
- 26 Pokiaľ ide o priamu dotknutosť žalobcov, Komisia uvádza, že sa zdá, že žalobcovia vychádzajú z predpokladu, že samotná skutočnosť byť vlastníkom lokalít zaradených do prílohy napadnutého rozhodnutia im automaticky priznáva právo podať žalobu.
- 27 Komisia v tejto súvislosti pripomína, že podľa ustálenej judikatúry na to, aby sa rozhodnutie priamo dotýkalo žalobcov, musí mať tiež účinky na ich právne postavenie a nie iba na ich faktickú situáciu (rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. júna 2000, Salamander a i./Parlament a Rada, T-172/98, T-175/98 až T-177/98, Zb. s. II-2487, bod 62). Žalobcovia sa teda nemôžu dovolávať napríklad skutočností, že napadnuté rozhodnutie je spôsobilé ovplyvniť ekonomickú hodnotu pozemkov, ktoré vlastní.
- 28 Komisia sa domnieva, že ustanovenia smernice o biotopoch, v rámci ktorých majú členské štáty významnú mieru voľnej úvahy, ukladajú členským štátom povinnosť prijať opatrenia zreteľne odlišné od napadnutého rozhodnutia. Uplatnenie napadnutého rozhodnutia teda nemá úplne automatický charakter. Až keď členský

štát v rámci zverenej voľnej úvahy uplatní vyššie uvedené predpisy, bude možné preskúmať, či bolo prípadne ovplyvnené právne postavenie žalobcov. Napadnuté rozhodnutie nestanovuje druh opatrení, ktoré majú byť prípadne včas v každej lokalite uplatnené, ako ani druh účinkov, ktoré môžu mať tieto opatrenia na postavenie vlastníkov pozemkov.

- 29 Pokiaľ ide o osobné dotknutie, Komisia zdôrazňuje, že žalobcovia neupresňujú dôvod, prečo sa domnievajú, že sa ich nimi spochybňované rozhodnutie osobne dotýka. Pokiaľ Komisia správne chápe odôvodnenia práva na podanie žaloby uvedené v žalobe, MTK ry sa odvoláva na záujmy svojich členov. Ostatní žalobcovia sa odvolávajú na skutočnosť, že vlastnia časť pozemkov uvedených v zozname v prílohe I napadnutého rozhodnutia.
- 30 Komisia zdôrazňuje, že s výnimkou dvoch žalobcov nie sú vlastnícke práva k pozemkom jasne špecifikované. Pokiaľ ide o MTK ry, zdá sa, že nie je vlastníkom žiadneho pozemku, ale že vlastníkom pozemkov v niektorých lokalitách uvedených v prílohe napadnutého rozhodnutia je nadácia, ktorú vlastní.
- 31 Podľa Komisie skutočnosť, že ostatní žalobcovia ako MTK ry vlastnia časť pozemkov, na ktoré sa vzťahuje pôsobnosť napadnutého rozhodnutia, sa týchto vlastníkov pozemkov nedotýka v takom rozsahu, aby bolo možné usúdiť, že sa ich rozhodnutie dotýka osobne. Toto rozhodnutie žalobcom nepriznáva žiadne právo ani im neukladá žiadnu povinnosť a ani nemení ich právne postavenie vlastníka. Dotknuté lokality sú vymedzené výlučne na základe biologických kritérií.

- 32 Komisia považuje za zrejmé, že vymedzenie lokalít v závislosti na vlastníckom práve k pozemkom by značne komplikovalo uplatňovanie cieľov smernice.
- 33 Rovnako nie je možné na základe rozhodnutia, ktoré je predmetom prejednávanej žaloby, alebo prinajmenšom na základe údajov, ktoré Komisia použila pri jeho vypracovaní, určiť vlastníkov lokalít zaradených do zoznamu. Formuláre vypracované Komisiou na účely článku 4 ods. 2 smernice o biotopoch stanovujú možnosť uviesť informácie o podmienkach vlastníckeho práva k pozemkom, ale poskytnutie takýchto informácií je nepovinné. Táto možnosť je takmer nevyužívaná, v dôsledku čoho sú dostupné informácie veľmi všeobecné. Ide o zoznam vlastníkov, pričom pri jedinej lokalite navrhovanej na zaradenie tam už môže byť značný počet vlastníkov.
- 34 V každom prípade je zrejmé, že lokality uvádzané v zozname napadnutého rozhodnutia sú zaujímavé aj pre iné subjekty ako vlastníkov pozemkov, ako sú stavebné spoločnosti, mimovládne organizácie alebo občania. Žalobcovia by teda mohli byť individualizovaní spôsobom obdobným tomu, akým sú individualizované členské štáty, ktorým je rozhodnutie určené, iba z dôvodu určitých vlastností, ktoré sú pre nich príznačné, alebo faktickej situácie, ktorá ich vymedzuje vzhľadom na všetky ostatné hospodárske subjekty a osobitne na všetky ostatné osoby majúce rovnaké práva (rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. septembra 2002, Pfizer Animal Health/Rada, T-13/99, Zb. s. II-3305, bod 105). V žiadnom prípade rozhodnutie žalobcov nezasahuje takým spôsobom, ktorým by boli zbavení práva užívať svoj majetok (rozsudok Súdneho dvora z 18. mája 1994, Codorníu/Rada, C-309/89, Zb. s. I-1853, bod 21). Prípadne použiteľné obmedzenia užívania pozemkov vyžadujú následne od prípadu k prípadu prijatie zodpovedajúcich vnútroštátnych rozhodnutí.
- 35 Na rozdiel od názoru žalobcov toto rozhodnutie podľa Komisie napriek tomu neupravuje práva ani povinnosti vlastníkov pozemkov, ale spočíva výlučne v zozname lokalít, ktoré môžu byť v prípade potreby predmetom akéhokoľvek ochranného opatrenia považovaného za vhodné, prijatého od prípadu k prípadu vzhľadom na vnútroštátne rozhodnutia.

- 36 Vedľajší účastník konania podporuje tvrdenia Komisie a konštatuje, že pokiaľ ide o lokality uvedené v prílohe rozhodnutia, žalobcovia majú rôzne záujmy, ktoré chcú brániť. Je potrebné však zdôrazniť, že prípustnosť žaloby musí byť preskúmaná výlučne vo svetle Zmluvy ES a judikatúry súdov Spoločenstva v danej oblasti.
- 37 Žalobcovia na úvod tvrdia, že napadnuté rozhodnutie potvrdzuje konečné stanovisko Komisie, podľa ktorého musia byť lokality, ktoré sú dotknuté týmto rozhodnutím, považované za lokality európskeho významu a podľa ktorého sú členské štáty prísne povinné vyhlásiť uvedené lokality za osobitne chránené územia. Napadnuté rozhodnutie teda nie je prípravnej povahy a ako také je napadnuteľné.
- 38 Žalobcovia spochybňujú tvrdenie Komisie, že napadnuté rozhodnutie nemá významné účinky na právne postavenie žalobcov. Uvedené rozhodnutie stanovuje značné povinnosti a obmedzenia na príťaž priamo vlastníkom pozemkov dotknutých napadnutým rozhodnutím.
- 39 Pokiaľ ide o povinnosť uloženú členským štátom chrániť lokality pred schválením zoznamu lokalít európskeho významu, žalobcovia sa domnievajú, že Komisia nesprávne vyložila už citovaný rozsudok Dragaggi a i. Podľa nich z uvedeného rozsudku vyplýva, že ochranné opatrenia stanovené v článku 6 ods. 2 až 4 smernice o biotopoch predpokladajú prijatie napadnutého rozhodnutia.
- 40 Pokiaľ ide o význam vykonávacích opatrení zo strany Fínskej republiky, žalobcovia tvrdia, že skutočnosť, že členský štát vykonal, či nevykonal ochranné opatrenia týkajúce sa ochrany ekologickej hodnoty lokalít pred prijatím napadnutého rozhodnutia, je irelevantná. Žalobcovia zdôrazňujú, opierajúc sa o ustanovenia

LSL, že právne účinky spojené s oblasťami ochrany dotknutými smernicou o biotopoch budú voči vlastníkom pozemkov podľa fínskeho práva konečné až v okamihu, keď Komisia zaradí lokalitu do zoznamu.

- 41 Žalobcovia ďalej tvrdia, že sú napadnutým rozhodnutím priamo a osobne dotknutí.
- 42 Pokiaľ ide o priamu dotknutosť, žalobcovia uvádzajú, že na základe článku 4 ods. 4 smernice o biotopoch nemá členský štát možnosť voľne posúdiť, či musí alebo nemusí vyhlásiť lokalitu európskeho významu ako osobitne chránené územie, a z toho vyplýva, že k použitiu tohto ustanovenia dochádza automaticky.
- 43 Žalobcovia pripomínajú, že v súlade s článkom 4 ods. 5 smernice o biotopoch má prijatie rozhodnutia za následok, že sa na lokality zaradené do napadnutého rozhodnutia vzťahujú ciele ochrany stanovené v článku 6 ods. 2 až 4 smernice o biotopoch. Zdôrazňujú, že povinnosti posúdenia a zákazu vyhynutia druhov stanovené v článku 6 ods. 3 smernice o biotopoch majú značné účinky voči vlastníkom pozemkov v daných lokalitách, a to vzhľadom na ich právne postavenie, ako aj ich faktickú situáciu.
- 44 Ani účinky, ani okamih, keď sa začnú prejavovať, nezávisí podľa žalobcov na uplatňovaní voľnej úvahy vnútroštátnymi orgánmi. Vnútroštátne orgány neuplatňujú voľnú úvahu, ani pokiaľ ide o možnosť uskutočniť posúdenie alebo obsah tohto posúdenia, ani pokiaľ ide o podmienky uskutočnenia projektu, ktoré sú taxatívne upravené v článku 6 ods. 3 a 4 smernice o biotopoch.

- 45 Žalobcovia prichádzajú k záveru, že napadnuté rozhodnutie neponecháva vnútroštátnym orgánom žiadnu voľnú úvahu, ktorá by mohla dotknutým vlastníkom pozemkov zabrániť v podaní žaloby na základe článku 230 štvrtého odseku ES. Žalobcovia upresňujú, že ich postavenia sú určené priamymi právnymi účinkami, ktoré vyplývajú z napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k lokalitám, ktoré vlastní a ktoré majú formu povinnosti posúdenia a obmedzení využívania.
- 46 Pokiaľ ide o osobné dotknutie, žalobcovia poznamenávajú, že sa napadnuté rozhodnutie osobne dotýka všetkých vlastníkov pozemkov, ktorí vlastní pozemky umiestnené v lokalitách uvedených v zozname schválenom Komisiou alebo v lokalitách napr. priamo susediacich s dotknutými lokalitami, kde môžu vykonávané projekty z dôvodu svojich účinkov viesť k založeniu povinnosti posúdenia na základe článku 6 ods. 3 smernice o biotopoch a na ktoré sa bude vzťahovať zákaz vyhynutia druhov.
- 47 Žalobcovia považujú povinnosti posúdenia a zákazu vyhynutia druhov obsiahnuté v tomto ustanovení za právne záväzné so značným dopadom na ich práva. Tvrdenie Komisie, že lokality sú vyhlasované iba na základe biologických kritérií, je irelevantné.
- 48 Žalobcovia konštatujú, že skutočnosť, či Komisia mala alebo nemala informácie týkajúce sa vlastníkov pozemkov lokalít uvedených na zozname, je irelevantná z hľadiska posúdenia prípustnosti žaloby. Je dôležité zistiť, či je v nadväznosti na prijatie napadnutého rozhodnutia možné individualizovať osoby dotknuté týmto rozhodnutím. Vlastníctvo pozemkov zaradených medzi lokality európskeho významu, ktorých zoznam bol prijatý napadnutým rozhodnutím, je tým, čo žalobcov, vlastníkov pozemkov odlišuje od stavebných spoločností, mimovládnych organizácií alebo občana.

- 49 Pokiaľ ide o žalujúce združenie a siete MTK ry, žalobcovia tvrdia, že jeho právo podať žalobu je založené na záujmoch jeho členov. Väčšina jeho členov je vlastníkami pozemkov, ktoré boli zaradené medzi lokality európskeho významu. Napadnuté rozhodnutie má rovnaký dopad na väčšinu členov združenia a žalobcov, ktorí sú súkromnými osobami.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 50 Podľa článku 230 štvrtého odseku ES „každá fyzická alebo právnická osoba môže podať... žalobu proti rozhodnutiu, ktoré je jej určené, alebo proti rozhodnutiu, ktoré sa jej priamo a osobne týka, hoci je vydané formou nariadenia alebo rozhodnutia určeného inej osobe“.
- 51 Keďže je nesporné, že napadnuté rozhodnutie nie je žalobcom určené, je potrebné preskúmať, či sa ich toto rozhodnutie priamo a osobne dotýka.
- 52 V prvom rade, pokiaľ ide o priamu dotknutosť žalobcov, fyzických osôb, je potrebné pripomenúť, že podmienka priameho dotknutia jednotlivca vyžaduje, aby dotknuté opatrenie Spoločenstva, v tomto prípade napadnuté rozhodnutie, malo priame účinky na právne postavenie uvedeného jednotlivca a neponechávalo žiadnu voľnú úvahu adresátom tohto aktu, ktorí sú poverení jeho vykonávaním, pričom toto vykonávanie má čisto automatickú povahu a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Spoločenstva bez použitia ďalších sprostredkujúcich predpisov (pozri rozsudok Súdneho dvora z 5. mája 1998, Dreyfus/Komisia, C-386/96 P, Zb. s. I-2309, bod 43 a tam citovanú judikatúru, a rozsudok Salamander a i./Parlament a Rada, už citovaný, bod 52).

- 53 To znamená, že v prípade, keď je akt Spoločenstva určený prostredníctvom orgánu členskému štátu, ak je činnosť, ktorú členský štát musí uskutočniť na vykonanie tohto aktu, automatickej povahy alebo ak sa tým alebo iným spôsobom následky dotknutého aktu bezpochyby dostavujú, tento akt sa potom priamo týka každej osoby dotknutej touto činnosťou. Keď však naopak akt ponecháva členskému štátu možnosť konať či nekonať, alebo mu neukladá konať v určitom zmysle, je to činnosť či nečinnosť členského štátu, ktorá sa priamo týka dotknutej osoby, a nie akt sám osebe (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 10. septembra 2002, Japan Tobacco a JT International/Parlament a Rada, T-223/01, Zb. s. II-3259, bod 46).
- 54 Súd prvého stupňa tvrdí, že sa nemožno domnievať, že by napadnuté rozhodnutie, ktoré vymedzuje ako lokality európskeho významu oblasti fínskeho územia, v ktorých žalobcovia vlastnia pozemky, malo samo osebe účinky na právne postavenie žalobcov. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadne ustanovenie o režime ochrany lokalít európskeho významu, akými sú ochranné opatrenia alebo povolovalacie konania. Nedotýka sa tak ani práv a povinností vlastníkov pozemkov, ani výkonu týchto práv. V rozpore s tým, čo tvrdia žalobcovia, zaradenie týchto lokalít do zoznamu lokalít európskeho významu nezaväzuje žiadnym spôsobom hospodárske subjekty alebo súkromné osoby.
- 55 Článok 4 ods. 4 smernice o biotopoch upresňuje, že hneď ako je lokalita Komisiou schválená ako lokalita európskeho významu, vyhlási príslušný členský štát túto lokalitu za „osobitne chránené územie“ najneskôr do šiestich rokov. Z tohto pohľadu článok 6 ods. 1 smernice o biotopoch uvádza, že pre osobitne chránené územia stanovujú členské štáty nevyhnutné ochranné opatrenia, ktoré budú zodpovedať ekologickým požiadavkám typu prirodzeného biotopu a druhov vyskytujúcich sa v týchto lokalitách.
- 56 Článok 4 ods. 5 smernice o biotopoch rovnako uvádza, že hneď ako je niektorá lokalita zapísaná do zoznamu lokalít európskeho významu, vzťahuje sa na ňu ustanovenie článku 6 ods. 2 až 4.

- 57 Článok 6 ods. 2 smernice o biotopoch teda stanovuje, že členské štáty podniknú primerané kroky, aby sa v osobitne chránených územiach predišlo poškodeniu prirodzených biotopov a biotopov druhov, ako aj rušeniu druhov, pre ktoré boli oblasti označené za chránené, pokiaľ by takéto rušenie bolo podstatné vo vzťahu k cieľom tejto smernice.
- 58 Rovnako tak článok 6 ods. 3 smernice o biotopoch stanovuje, že akýkoľvek projekt, ktorý priamo nesúvisí so správou lokality alebo nie je pre ňu potrebný, ale môže pravdepodobne významne ovplyvniť túto lokalitu, podlieha primeranému odhadu jeho dosahov na danú lokalitu z hľadiska cieľov ochrany lokality. Na základe výsledkov zhodnotenia dosahov na lokalitu príslušné vnútroštátne orgány súhlasia s takýmto projektom iba po presvedčení sa, že nepriaznivo neovplyvní integritu príslušnej lokality. Z tohto pohľadu článok 6 ods. 4 smernice o biotopoch upresňuje, že pokiaľ musí byť takýto projekt uskutočnený z dôvodov vyššieho verejného záujmu, zaistí členský štát všetky kompenzačné opatrenia nevyhnutné na zaistenie celkovej koherentnosti sústavy Natura 2000.
- 59 S prihliadnutím na vyššie uvedené povinnosti, ktoré vyplývajú členským štátom hneď, ako boli lokality európskeho významu napadnutým rozhodnutím určené, je potrebné konštatovať, že žiadna z týchto povinností nie je priamo použiteľná na žalobcov. Všetky tieto povinnosti totiž vyžadujú akt zo strany dotknutého členského štátu, ktorý by spresnil, akým spôsobom zamýšľa uskutočniť predmetnú povinnosť, ak pôjde o nevyhnutné ochranné opatrenia (článok 6 ods. 1 smernice o biotopoch), primerané opatrenia, aby sa predišlo poškodeniu lokality (článok 6 ods. 2 smernice o biotopoch), alebo schválenie projektu spôsobilého mať na lokalitu významný dopad kompetentnými vnútroštátnymi orgánmi (článok 6 ods. 3 a 4 smernice o biotopoch).

- 60 Zo smernice o biotopoch, na základe ktorej bolo napadnuté rozhodnutie prijaté, teda vyplýva, že je záväzná pre členský štát, pokiaľ ide o výsledok, ktorý má byť dosiahnutý, pričom právomoc týkajúca sa voľby ochranných opatrení, ktoré budú prijaté, a povoloacieho konania, podľa ktorého sa má postupovať, sa ponecháva vnútroštátnym orgánom. Tento záver nemôže byť vyvrátený skutočnosťou, že priestor na voľnú úvahu takto priznaný členským štátom musí byť vykonávaný v súlade s cieľom smernice o biotopoch.
- 61 V druhom rade, pokiaľ ide o priamu dotknutosť žalujúceho združenia, Súd prvého stupňa podotýka, že MTK ry zdôrazňuje, že zastupuje záujmy svojich členov a že napadnuté rozhodnutie má rovnaký dopad na väčšinu členov združenia a ostatných žalobcov, ktorí sú fyzickými osobami. Za týchto podmienok sa Súd prvého stupňa domnieva, že prípadné dotknutie sa právneho postavenia členov žalujúceho združenia nemôže byť odlišné od dotknutia namietaného žalujúcimi jednotlivcami v prejednávanej veci. Z toho vyplýva, že tak ako rozhodol Súd prvého stupňa, keďže žalujúci jednotlivci nemôžu byť v prejednávanej veci považovaní za priamo dotknutých napadnutým rozhodnutím, nemôžu za takých byť považovaní ani členovia žalujúceho združenia. Žalujúce združenie taktiež nepreukázalo, že by malo osobný záujem na podaní žaloby ako vyjednávač dotknutý napadnutým rozhodnutím (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 2.februára 1988, Van der Kooy a i./Komisia, 67/85, 68/85 a 70/85, Zb. s. 219, body 20 a nasledujúce, a z 24. marca 1993, CIRFS/Komisia, C-313/90, Zb. s. I-1125, bod 30).
- 62 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobcovia nie sú priamo dotknutí napadnutým rozhodnutím v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES, a preto musia byť návrhy smerujúce k zrušeniu napadnutého rozhodnutia zamietnuté ako neprípustné bez toho, aby bolo nevyhnutné zaoberať sa otázkou, či sú žalobcovia predmetným rozhodnutím dotknutí osobne.
- 63 Aj keď sa však žalobcovia nemôžu domáhať zrušenia napadnutého rozhodnutia, budú môcť napadnúť opatrenia prijaté na základe uplatnenia článku 6 smernice

o biotopoch, ktoré sa ich dotýkajú, a v tomto zmysle je im zachovaná možnosť namietat protiprávnosť tohto rozhodnutia pred vnútroštátnymi súdmi rozhodujúcimi v súlade s článkom 234 ES (rozsudok Súdneho dvora zo 17. novembra 1998, Kruidvat/Komisia, C-70/97 P, Zb. s. I-7183, body 48 a 49, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 12. júla 2000, Conseil national des professions de l'automobile a i./Komisia, T-45/00, Zb. s. II-2927, bod 26).

- 64 V dôsledku toho je potrebné tiež zamietnuť návrhy žalobcu smerujúce k tomu, aby Súd prvého stupňa nariadil vyšetrovacie opatrenia (pozri bod 19 vyššie). S prihliadnutím na všetko predchádzajúce teda nie sú požadované opatrenia užitočné pre výsledok sporu. Žaloba preto musí byť zamietnutá v plnom rozsahu.

O trovách

- 65 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobcovia nemali vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat ich na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.
- 66 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje trovy konania. V prejednávanej veci je teda opodstatnené zaviazat Fínsku republiku na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

nariadil:

- 1. Žaloba sa zamieta ako neprípustná.**
- 2. Žalobcovia znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii.**
- 3. Fínska republika znáša svoje vlastné trovy konania.**

V Luxemburgu 22. júna 2006

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

R. García-Valdecasas